

*γύρω από
την υπόθεση του
Γιάννη Δημητράκη*

6 Δεκέμβρη 2010, μια προγραμματισμένη ημερομηνία για την εκδίκαση της έφεσης του αναρχικού Γ. Δημητράκη. Πέντε σχεδόν χρόνια εγκλεισμού, αλλά και χρόνια αγώνα για τον ίδιο, χρόνια δράσεων αλληλεγγύης, χρόνια επιλογών μέσα στο κίνημα από την πιο ένθερμη υποστήριξη ως την πιο παγωμένη αποστασιοποίηση, χρόνια γεμάτα λέξεις και πράξεις. Πώς να συνεχίσει κανείς να είναι αλληλέγγυος στο σύντροφο και να το κάνει δημιουργικά και ουσιαστικά χωρίς απλώς να επαναλαμβάνεται; Πώς να αξιοποιηθούν τα πέντε αυτά χρόνια και η υπόθεση στο σήμερα; Θέλοντας να κινηθούμε σε αυτή τη λογική, επιλέγουμε να μιλήσουμε ξανά γύρω από την υπόθεση και τη σημασία της συμπεριλαμβάνοντας με έναν κριτικό και αυτοκριτικό τρόπο τον αντίκτυπό της μέσα στο κίνημα. Μια συζήτηση που ποτέ δεν αφορά σε μια υπόθεση έξω από εμάς, αλλά στη σχέση του καθενός μας με τον αγώνα και την εξέλιξή της.

Η ιστορία μιας Αποτυχίας

Από τις ληστείες των τραπεζών μέχρι τις διαδεδομένες καθημερινές μικροκλοπές των προϊόντων στα καταστήματα και τα σούπερ μάρκετ, πρακτικές απαλλοτρίωσης γεννιούνται διαχρονικά και αναπόφευκτα σε μια κοινωνία όπου κάποιοι λίγοι ιδιοποιούνται τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο την ίδια ώρα που άλλοι στερούνται και τα βασικά. Το να αντιβαίνει βέβαια κανείς στο νόμο, δεν σημαίνει αυτόματα ότι έρχεται και σε ρήξη με την κυρίαρχη κατάσταση πραγμάτων. Η παρανομία από μόνη της δεν αντιπροσωπεύει παρά την κοινωνική εκείνη περιοχή που εποπτεύεται και ελέγχεται άμεσα από το ποινικό σύστημα και τις κυρώσεις του. Αποτελεί σίγουρα συχνό προορισμό των φτωχών και των απόκληρων όταν δοκιμάζουν να απλώνουν χέρι στην απαγορευμένη για αυτούς αφθονία. Πολλές φορές όμως και έναν μικρόκοσμο, συμβιβασμένο με την ιδέα της ποινικοποίησής του ως απαιτούμενο ρίσκο για μια θέση μέσα στις κυρίαρχες αξίες του πλουτισμού και της επιβολής.

Ποτέ δεν προεξοφλούνται εύκολα οι συμπεριφορές και οι συνειδήσεις. Κατά περιόδους άνθρωποι ταυτισμένοι με την παρανομία και την καταπάτηση των νόμων της ιδιοκτησίας, έχουν εμπλακεί σε κινήματα, σε αγώνες και εξεγέρσεις. Από την άλλη, διάφορες πολιτικές παραδόσεις έχουν βρεθεί ιστορικά να υιοθετούν πρακτικές απαλλοτρίωσης του πλούτου για να στηρίξουν υλικά τη δράση τους, παρόλο που μπορεί να παρατηρηθεί ότι συχνά κινήθηκαν σιωπηρά αποφεύγοντας τη σύγκρουση με τον κυρίαρχο λόγο και την ηθική απαξία με την οποία θέλει να τις περιβάλλει. Στιγμή στη μακρά και ποικιλόμορφη πορεία τέτοιου είδους εμπειριών, μπορεί να θεωρηθεί και η απαλλοτρίωση μιας τράπεζας που βρίσκει τα κίνητρό της σε μια συνείδηση που θέλει να αμφισβητήσει το αυτονόητο της χαμένης ζωής μέσα στα εργασιακά κάτεργα.

Ο Γ. Δημητράκης υπερασπίστηκε ως πολιτική του επιλογή τη ληστεία κατά την οποία συνελήφθη. Την υπερασπίστηκε ως μέσο για να μπορέσει να αρνηθεί την εργασία και να κρατήσει τον εαυτό του έξω από τους καταναγκασμούς της, καθώς και ως μορφή επίθεσης σε αυτό που οι τράπεζες αντιπροσωπεύουν. Η πολύχρονη δραστηριοποίησή του εντός των διεργασιών του αντιεξουσιαστικού κινήματος προτού συλληφθεί, είναι αυτή που δεν μας αφήνει περιθώρια δυσπιστίας απέναντι στην ακεραιότητα των προθέσεών του. Ενώ από τη στιγμή της αιχμαλωσίας του και έπειτα, έχει παραμείνει μαχητικός και δημιουργικός καταφέροντας να αντιγυρίζει τη συνθήκη της καταστολής και του εγκλεισμού που είναι αναγκασμένος να αντιμετωπίζει. Έχει σταθεί ενεργητικά παρών στις εξεγέρσεις και τους αγώνες μέσα στις φυλακές και μέσω των γραπτών του διατηρεί ζωντανή την επαφή του με τις εξελίξεις και εκτός των τειχών.

Μιλώντας για τη σημασία αυτής της υπόθεσης, μιλάμε για την επιλογή του συντρόφου να προχωρήσει στην απαλλοτρίωση της τράπεζας, για την ωριμότητα με την οποία την έχει παλέψει πολιτικά, για τη συνεχή και συνεπή αγωνιστική του στάση μέσα στις φυλακές καθώς και για το γεγονός ότι όλα αυτά ενέπνευσαν ένα μεγάλο κύμα δράσεων αλληλεγγύης, ένα κεντρικό μέτωπο αγώνα για σημαντικό μέρος του αντιεξουσιαστικού κινήματος. Μιλάμε επίσης για ένα ευρύ πεδίο ερωτημάτων στο εσωτερικό του κινήματος, για το σκεπτικισμό που έχει εκδηλωθεί γύρω από τη σχέση της πολιτικής δράσης με επιλογές που θεωρούνται προσωπικές και την ιδιοτέλεια των κινήτρων που υπονοείται σε αυτές, για την αυτοαναφορικότητα και το φετιχισμό που έχει καλλιεργηθεί ανάμεσα στα πιο ένθερμα με την υπόθεση κομμάτια, για τις ενστάσεις που έχουν διατυπωθεί πάνω στο πρόταγμα της άρνησης της εργασίας και τις απαλλοτριώσεις τραπεζών.

Προσωπικές επιλογές και πολιτική δράση

Ο κάθετος διαχωρισμός του πολιτικού από το προσωπικό, δεν αντιπροσωπεύει παρά μια μεταφυσική αντίληψη του αστικού κόσμου και την προσπάθειά του να ελέγξει τη δυναμική της μεταβολής των κοινωνικών σχέσεων οριοθετώντας την εντός μιας διαχωρισμένης πολιτικής σφαίρας. Στην πραγματικότητα τίποτα δεν είναι ουδέτερο. Από τις αυστηρότερες επιλογές μέχρι τις πιο καθημερινές συμπεριφορές και από τις ρητές τοποθετήσεις μέχρι τις ασυναίσθητες χειρονομίες, το κάθε τι κατακτά τη θέση του μέσα ή ενάντια στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, συμβάλλει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στην διαιώνιση ή κατατείνει στην αμφισβήτησή της, γίνεται μέρος του προβλήματος ή μέρος της λύσης. Όλα είναι με μια γενικότερη έννοια πολιτικά και όλες οι πτυχές της ύπαρξης εκτίθενται στην αναμέτρηση των δυνάμεων της κατάφασης και εκείνων της άρνησης.

Παραπέρα, η συγκεκριμένη αναφορά στην πολιτική δράση εισάγει το στοιχείο της συνείδησης του εαυτού της, της συνείδησης δηλαδή με την οποία τα υποκείμενα κατευθύνουν τη δράση τους επιχειρώντας να ορίσουν τον εαυτό τους και τους κοινωνικούς όρους μέσα στους οποίους υπάρχουν. Οι έννοιες του συλλογικού και του ατομικού υφίστανται επίσης συνυφασμένες. Τα άτομα δεν νοούνται έξω από το πλέγμα των αλληλεπιδράσεων και των σχέσεών τους, έξω από την καθολικότητα του ιστορικού και κοινωνικού τους περιβάλλοντος. Αλλά και όποτε θελήσει κανείς να εντοπίσει αυτό το περιβάλλον δεν θα το κάνει πουθενά αλλού έξω από τις συγκεκριμένες ενσαρκώσεις του πάνω στους ανθρώπους και τη δράση τους. Η πολιτική δράση δεν μπορεί να οργανώνεται σε συλλογικό επίπεδο χωρίς ταυτόχρονα να αντανακλάται στην υπαρξιακή αγωνία και τις αποφάσεις ζωής του κάθε ατόμου, ούτε να κατευθύνεται σε μια απώτερη προοπτική χωρίς να επεμβαίνει και συγκεκριμένα στην καθημερινότητα των αναγκών και των επιθυμιών.

Όσον αφορά την έννοια της ιδιοτέλειας, ένα πράγμα είναι το ζήτημα αυτής καθαυτής της οικειοποίησης άμεσων οφελών από τους αυτουργούς μιας πράξης και ένα άλλο πράγμα είναι το κατά πόσο αυτό συνδέεται με τις κυρίαρχες νόρμες της ιδιώτευσης και του πλουτισμού, του εξατομικευμένου συμφέροντος και της αδιαφορίας για όσα επικρατούν στην ολότητα των κοινωνικών σχέσεων. Το περιεχόμενο των κινήτρων είναι κρίσιμο, ίδιες φαινομενικά πράξεις μπορούν να νοηματοδοτούνται εντελώς διαφορετικά. Ποιος μπορεί να ισχυριστεί ότι η διαθεσιμότητα του ατόμου στον αγώνα παραμένει ανεπηρέαστη από την απαλλοτρίωση του καθημερινού προσωπικού του χρόνου. Είναι κάτι που κρίνεται σε σχέση με το υποκείμενο, τα κίνητρά του και τη συνολική πολιτική του δράση.

Αυτοαναφορικότητα και φεισίμοιός

Σημαντικό μέρος συντρόφων από όσους κινήθηκαν πιο ένθερμα για την υπόθεση του Γ. Δημητράκη, έθεσαν στο επίκεντρο το πρόταγμα της άρνησης της εργασίας με έναν τρόπο κλειστό και αυτοαναφορικό, με έναν τρόπο που αφετηρία και σκοπός γίνεται η απόδραση του μεμονωμένου ατόμου από τα εργασιακά δεσμά. Η άρνηση της εργασίας και η ειδικότερη εκδοχή της του απαλλοτριωμένου τραπεζικού χρήματος, έφτασε ίσως να αντιμετωπίζεται ακόμα και σαν μια μόνιμη κατάσταση ξεμπερδέματος με το σύγχρονο τρόπο επιβίωσης. Ποιος χρειάζεται τη δουλειά όταν υπάρχουν τα μέσα. Αν έχεις τα όπλα όλα γίνονται. Μια τέτοιου είδους προσέγγιση έδειξε να απομακρύνεται από το στόχο της κριτικής στην εργασία και να έλκεται από τα εξωτερικά χαρακτηριστικά της δράσης, από την αδρεναλίνη, την τόλμη ή τα όπλα, διακινδυνεύοντας να παραγνωρίζει ρίσκα και ευθύνες και να αφήνεται στις επιδράσεις της κυρίαρχης κουλτούρας.

Χωρίς αμφιβολία είναι οι άνθρωποι που κινούν τη ζωή και την ιστορία τους, είναι στις επιλογές ή την

αδράνεια τους που αναγνωρίζονται τα προτερήματα και οι ευθύνες τους. Η βούλησή τους διαμορφώνεται πάντα δυναμικά αλλά και πάντα σε σχέση με το συνολικό πλαίσιο της ιστορικής στιγμής και των δεδομένων συνθηκών. Μια υπερβάλλουσα και διαχωρισμένη προσήλωση στο άτομο και τον βολονταρισμό του, που χαρακτηρίζει παγίως κομμάτια των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών, κλιμακώθηκε σε μια μεταφυσική του απόλυτου των ατομικών επιλογών. Η κριτική των κυρίαρχων σχέσεων και ρόλων έγειρε προς μια ηθική καταγγελία του συμβιβασμού και της αλλοτρίωσης όπως εκδηλώνεται σε μοριακό επίπεδο. Και η οπτική μιας εξέγερσης διαχωρισμένης τελικά από τους υλικούς της όρους, αναζήτησε τα περιεχόμενά της στον εκλεκτισμό και τον ηρωισμό των εξεγερμένων ή στην εξύμνηση των βίαιων μέσων καθ'αυτών και της παραβατικότητας της ίδιας.

Ούτε ο ποινικός κώδικας ούτε η κυρίαρχη ηθική, αλλά οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι είναι που ορίζουν τα μέσα και τις μορφές του αγώνα τους. Όλες οι δυνατότητες βρίσκονται στην ευχέρειά τους και πρέπει να θεωρούνται διαθέσιμες εντός των κινημάτων, όπως αυτονόητες και οι προϋποθέσεις της ωριμότητας που αξιώνει η καθημιά τους και της συναίσθησης για τις ποινικές ή και τις πολιτικές ευθύνες που κάθε φορά επωμίζεται κανείς. Ο φετιχισμός όμως στην όποια του εκδοχή, από αυτόν των βίαιων ενεργειών μέχρι αυτόν του μαζικού κινήματος ή μέχρι αυτόν του λόγου και της θεωρίας, αδυνατεί να προχωρήσει πέρα από ένα ορισμένο σημείο στην ουσία των πραγμάτων. Ακριβώς γιατί αποφεύγει να απαντήσει ολοκληρωμένα στα ζητήματα της θεωρίας και της πράξης, του σχεδιασμού και της οργάνωσης, στις συνολικές δηλαδή απαιτήσεις του αγώνα.

Αρνηση και κατ'αποτροφή της εργασίας

Πρόκειται για υπεραπλούστευση το να υποτιμάται η εργασία από ζήτημα καθολικής κοινωνικής σχέσης σε ζήτημα ελεύθερης ατομικής επιλογής. Ένα άπλη-

στο και επιθετικό κοινωνικό σύστημα όπως ο καπιταλισμός, έχει αποδείξει τη δυναμική του να επιβάλλει τους όρους του σε κάθε πτυχή της ύπαρξης. Η σχέση του καθένα με την εργασιακή συνθήκη δεν μπορεί να μετρηθεί απλά με το πόσες ώρες δουλεύει ή όχι. Οι πάντες μετέχουν έστω και μέσω της στοιχειώδους κατανάλωσης εμπορευμάτων για την επιβίωση. Όσο υπάρχει καπιταλισμός κανείς δεν διαφεύγει της εργασιακής συνθήκης. Αυτό που αντιστοιχεί σε μια καθολική σχέση όπως η εργασία είναι η καταστροφή της, η γενικευμένη εξάλειψή της.

Η άρνηση της εργασίας είναι αναπόφευκτα μια μερική επιλογή, αλλά και μέρος του πλήθους των συμπεριφορών που εναντιώνονται στη συνθήκη της εργασίας και την εκμετάλλευση. Ολοκληρώνεται όσο συνδιαλέγεται μαζί τους και όπως όλες οι επιλογές έχει πράγματα να μάθει και πράγματα να πει. Με αυτή την έννοια η αρπαγή τραπεζικού χρήματος είναι δυνατό να επικοινωνεί πολιτικά με ένα κατελιημένο σπίτι, με τη ληλασία ενός εμπορικού κέντρου, με την απεργία και το κάθε είδους σαμποτάρισμα της εργασιακής διαδικασίας, το διασυρμό των συνδικαλιστών δημαγωγών, την περιφρόνηση του πλουτισμού και του καταναλωτισμού, την καταστροφή ενός πολυτελούς αυτοκινήτου. Η άρνηση της εργασίας έχει καταθέσει τις δικές της στιγμές στην απελευθερωτική κίνηση των καταπιεσμένων, στην πολύμορφη και πολυεπίπεδη εκείνη κίνηση που αντιστρατεύεται την εξουσία σε κάθε της έκφανση, όχι μόνο στο εργασιακό πεδίο αλλά και των φυλακών, του ρατσισμού, της πατριαρχίας και παντού.

Πολλοί σύντροφοι προτιμούν να αντιλαμβάνονται τον αγώνα ενάντια στην εργασία αποκλειστικά εντός των χώρων δουλειάς, μιλούν για τη σημασία της αμεσότητας των καθημερινών συναδελφικών σχέσεων και προκρίνουν την αυτοοργάνωση δομών βάσης ανάμεσα στους εργαζόμενους. Θα μπορούσε να ειπωθεί γενικά, ότι οι μορφές του αγώνα είναι απεριόριστες, ότι η καθεμιά έχει την αξία της και ότι προφανώς δεν μπορούν να προτείνονται ανταγωνιστικά αν δεν συντρέχουν συγκεκριμένοι λόγοι.

Χρειάζεται όμως να υπογραμμιστεί παραπέρα, ότι έννοιες όπως η ευελιξία, η εντατικοποίηση, η επισφάλεια, η πολυλειτουργικότητα, η επανακατάρτιση ή η κινητικότητα, καθιερώθηκαν για να εκφράσουν τις σύγχρονες μεταβολές στις εργασιακές σχέσεις, την πολύ περισσότερο εξατομικευμένη και ολοκληρωτική υπαγωγή των εκμεταλλευόμενων μέσα σε αυτές, τη διάχυση ουσιαστικά της εργασιακής συνθήκης μέσα στην καθημερινότητα και την αμφισβήτηση των προηγούμενων δυνατοτήτων συλλογικοποίησης και αντίστασης. Καιρό τώρα η μητρόπολη λογίζεται ως καθολικό εργοστάσιο, η εκμετάλλευση χρειάζεται να εντοπίζεται σε ένα κάτεργο που έχει γίνει διάχυτο, η αλλοτρίωση να περιγράφεται σε μια έκταση που έχει φτάσει να είναι δίχως τέλος και αρχή, η εμπόλεμη ταξική συνθήκη να αρθρώνεται με λέξεις που η κυρίαρχη γλώσσα μεθοδικά εξαφανίζει. Και αυτά τα πράγματα δεν χωράνε να κλειστούν στο εργασιακό ωράριο και μόνο.

Κίνημα και αλληλεγγύη

Σκοπός της ανάλυσης της πραγματικότητας δεν είναι να επιβεβαιώνει τα όποια προϋπάρχοντα ιδεατά σχήματα αλλά να δια φωτίζει αυτό που τελικά συμβαίνει. Είναι γεγονός ότι υπάρχουν τράπεζες και ότι έχουν συγκεκριμένο ρόλο. Είναι γεγονός ότι στην περίπτωση του Γιάννη Δημητράκη όπως και σε αυτή του Γιώργου Βούτση-Βογιατζή, εμφανίζονται αγωνιστές που επιλέγουν να προχωρήσουν στην απαλλοτρίωση μιας τράπεζας προσπαθώντας να αποδυσμευτούν από τον εργασιακό εκβιασμό. Και είναι επίσης γεγονός ότι το αντιλαμβάνονται ως μέρος της συνολικής τους επιλογής να αγωνίζονται και το υπερασπίζονται υπό το πρίσμα μιας κριτικής ενάντια στην εργασία και όσα αντιπροσωπεύει, τον καταναγκασμό, την εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση.

Δεν υπάρχει δοσμένη απάντηση στο αν και πότε μια πράξη κατάλληλη για τους άμεσους αυτουργούς της μπορεί να είναι και προταγματική ή υπερασπίσιμη ευρύτερα για ένα κίνημα. Υπάρχει μόνο διαλεκτική.

Η διαλεκτική ανάμεσα στην βούληση των επιμέρους ατόμων ή σχηματισμών, με την ιστορικότητα και το επίπεδο ανάπτυξης του κινήματος, με τα κοινωνικά επίσης ερείσματα του και τους συσχετισμούς δύναμης με το κράτος. Και είναι αυτή που χρειάζεται να λαμβάνει κανείς υπόψη του, αν δεν θέλει να ξεφύγει και να ακινητοποιηθεί σε αδιέξοδες ατραπούς αλλά ούτε και να καθηλωθεί σε αιώνιους δισταγμούς. Γιατί τα κινήματα δεν είναι στατικά και αυθύπαρκτα, οι επιλογές στο εσωτερικό τους δεν είναι εκ προοιμίου καθορισμένες, αλλά διαμορφώνονται σε συνάρτηση με τις ευρύτερες δυναμικές μέσα στον κοινωνικό-ταξικό ανταγωνισμό. Ο ριζοσπαστισμός και η διεισδυτικότητα ενός κινήματος εξαρτάται από το κατά πόσο αφουγκράζεται τα πραγματικά κοινωνικά δεδομένα και την αντανάκλασή τους στις ανάγκες και τις επιθυμίες των ατόμων, από το κατά πόσο μπορεί να εξελίσσεται αποτελεσματικά.

Το τι μπορεί να είναι προταγματικό, βασίζεται στην ευχέρεια του καθένα να σχεδιάζει τη δράση του και να προκρίνει τις μορφές, τις προτεραιότητες, τις αιχμές της. Το τι χρειάζεται όμως να είναι υπερασπίσιμο, ορίζεται από την ανάγκη να παίρνει κανείς θέση απέναντι στα αμετάθετα ερωτήματα που συχνά επιβάλλονται από τα ίδια τα γεγονότα. Δεν χρειάστηκε να υποδυθούμε τους απαλλοτριωτές τραπεζών για να μιλήσουμε για την υπόθεση του Γιάννη Δημητράκη, όπως δεν χρειάστηκε να υποδυθούμε τις αντιστεκόμενες καθαρίστριες για να δράσουμε σε αλληλεγγύη με την Κωνσταντίνα Κούνεβα ή τους μετανάστες για να κατέβουμε στον Αγ. Παντελεήμονα και την πλ. Αττικής. Αλληλεγγύη δεν σημαίνει ταύτιση. Είναι μια σχέση όπου μετέχει κανείς ως αυτό που είναι και που επιλέγει να είναι, κουβαλώντας την ιστορικότητα, το στίγμα, τις προθέσεις του, μια σχέση που δεν διεκδικεί την εξομοίωση των μορφών αλλά τη συγγένεια των αναγκών, των κινήτρων και εν δυνάμει των σκοπών. Είναι μια σχέση που στέκει ανάχωμα στην πάγια στρατηγική της εξουσίας να απομονώνει και να εξοντώνει όποιους σηκώνουν κεφάλι, μια σχέση που αντιπροσωπεύει τη συλλογική δύναμη της κοινότητας των καταπιεσμένων και της επικοινωνίας των αγώνων τους.

Όλα είναι εδώ και όλα είναι τώρα

Αν άξιζε τελικά τον κόπο αναρωτήθηκαν συχνά σύντροφοι, δεδομένης και της άσχημης έκβασης της απαλλοτρίωσης της τράπεζας στη Σόλωνος. Ας γίνει πρώτα μια απλή αναφορά στα προφανή όρια του ερωτήματος. Καθετί εμπεριέχει το δυνητικό του τίμημα. Δεν είναι μόνο οι αγωνιστές που προχωρούν σε δράσεις κόντρα στο νόμο και εκτίθενται κατά προτεραιότητα στην κατασταλτική βία, είναι προφανές ότι και εκείνοι που δραστηριοποιούνται στα στέκια και τις καταλήψεις βρίσκονται περισσότερο έκθετοι στα μαχαίρια των φασιστών, ενώ ακόμα και το κατέβασμα σε μια πορεία δεν είναι πάντα το ασφαλέστερο πράγμα στον κόσμο. Ή μήπως δεν φλερτάρει κανείς με την τρέλα κλεισμένος σπίτι του και αδρανής απέναντι σε ό,τι τον καταδυναστεύει ή με τα ποσοστά των εργατικών ατυχημάτων εργαζόμενος στους φρενήρεις ρυθμούς των εταιρειών κούριερ και των εργοταξίων.

Από κει και πέρα και επί του συγκεκριμένου, το ποινικό τίμημα της εν λόγω ληστείας υπήρξε αναμφίβολα βαρύ, ξεκινώντας από τον τραυματισμό και τη σύλληψη του συντρόφου, την ασφαλίτικη και μηντιακή προπαγάνδα περί δήθεν ύπαρξης συμμορίας ληστών με τα μαύρα, την επιβολή του τρομονόμου και την προκλητική πρωτόδικη ποινή των 35,5 χρόνων και φτάνοντας στην ενοχοποίηση και την επικήρυξη των τριών φυγόδικων συντρόφων, του Γρηγόρη Τσιρώνη, του Μάριου και του Σίμου Σεϊσίδη, καθώς και την εκδικητική-εξοντωτική μεταχείριση που αντιμετωπίζει ο τελευταίος μετά τον σχετικά πρόσφατο τραυματισμό και τη σύλληψή του από τους μπάτσους. Το αίσιο όμως ή μη της έκβασής της δεν είναι ποτέ αρκετό για να αξιολογήσει το περιεχόμενο της κάθε επιλογής. Τι αξίζει τελικά τον κόπο και τι όχι, μπορεί πρωτίστως να εκτιμηθεί από τα ίδια τα υποκείμενα που επωμίζονται την κάθε τους επιλογή έχοντας λάβει υπόψη τους τις ανάγκες τους και τους σκοπούς, τις δυνατότητες και τη διαθεσιμότητά τους.

Το σίγουρο είναι ότι αυτά για τα οποία έχει παλέψει και συνεχίζει να παλεύει ο σύντροφος Γ. Δημητράκης, εμφανίζονται στο τωρινό περιβάλλον της καπιταλιστικής κρίσης, καίρια όσο ποτέ. Οι τράπεζες επιβεβαιώνονται ξανά και ξανά ως από τους απεχθέστερους και πιο μισητούς μηχανισμούς-σύμβολα του καπιταλιστικού συστήματος. Η ταξική και εμπόλεμη φύση των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων αδυνατεί να κρυφτεί ακόμα και στην καθημερινή ματιά. Η προοπτική να πάρουν οι καταπιεσμένοι τη ζωή τους στα χέρια τους είναι καιρός να διεκδικήσει απόλυτα ορμητικά τη δική της πιθανότητα. Και αν καταρχήν κάτι συμβάλλει σε αυτό είναι η καθημερινή πρωτοβουλία για δράση. Από τις συνελεύσεις μέχρι τις δομές αλληλοβοήθειας και από τις απεργιακές επιτροπές μέχρι την οργάνωση δυναμικών ενεργειών, η κλιμάκωση του αγώνα δεν είναι και δεν θα είναι το αποτέλεσμα μιας ξαφνικής συλλογικής συμφωνίας με καθολική ισχύ. Αλλά των στιγμών μάλλον και των εμπειριών δράσης που καθημερινά δοκιμάζονται και της δυνατότητάς τους να διαχέονται, να εξελίσσονται και να συλλογικοποιούνται σε διαρκώς καθολικότερη έκταση.

Κάθε εποχή έχει τα διακυβεύματά της,
το ίδιο ισχύει και σήμερα.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΛΕΜΜΕΝΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΑΝΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ,
ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ**

Νοέμβριος 2010

Ποστές φορές το χδες μοιάζει τόσο κοντά στο σή-
μερα. Πρόκειται για την επιχείρηση Καντεγκρίδες,
που πραγματοποίησε μια ομάδα 10-12 αγωνιστών του
κινήματος των Τουπαμάρος στην Ουρουγουάη την πε-
ρίοδο των Χριστουγέννων του 1963. Το σχέδιο ήταν
να μοιραστούν σε μια τενεκεδούποδη τροφήμα που θα
προέρχονταν από απαλλοτριώση σε βάρους μιας μεγά-
λης εταιρείας. Επιδίωξη ήταν η αφύπνιση των
συνειδήσεων και το πρόταγμα του αγώνα.
Η ομάδα μεδέτησε τη γειτονιά που θα μοιράζονταν τα
τροφήμα, τον τρόπο που μπορούσαν να κινηθούν και
να διαφύγουν καθώς και τις δυνατότητες της αστυνο-
μικής επέμβασης. Τα γραφεία μιας καθεστωτικής
ποδητικής δέσχης που βρίσκονταν κοντά στη γειτονιά
επιδέχτηκαν για δόχημα. Στο όνομα της δέσχης έγινε
τηλεφωνική παραγγελία μεγάλης ποσότητας τροφι-
μων, υποτίθεται για να τα μοιράσει η ίδια δόχω των
ημερών. Η παράδοση ορίστηκε για το πρωί της 24ης
Δεκέμβρη στα γραφεία της που σαν σημείο ήταν αρ-
κούντως ερημικό και απομονωμένο. Όταν το φορτηγό
έφτασε με 6-7 τόνους τροφήμα, κάποιοι από την ομά-
δα παραπάνησαν τους υπάλληλους ώστε να το οδη-
γήσουν μέσα στην τενεκεδούποδη και εκεί ο οδηγός
και ο συνοδηγός απομακρύνθηκαν και ακινητοποιή-
θηκαν μέχρι να οδοκληρωθεί η επιχείρηση. Οι πε-
ρισσότεροι της ομάδας είχαν ήδη αρχίσει να διαδίδουν
το νέο της διανομής, μοίρασαν προκηρύξεις που κατάγ-
γεθδαν τη φτώχεια και την ανισότητα και καθούσαν
σε αντίσταση, ενώ έδιναν και συμβουλές στον κόσμο να
κρύβει τα πράγματα ώστε να προφνδαχθεί από την
αστυνομική έρευνα που θα ακοδονθούσε. Σε μικρό
χρονικό διάστημα ένα μεγάλο πδήδος κατέλαβε το
φορτηγό και μοιράστηκε τα απαλλοτριωμένα τροφήμα...

